בחטה. ואי״ת והא חטה יניקתה ג׳ טפחים כדמוכח בשבת פרק אמר ר״ע בשמעתין דערוגה (דף פה.) ואין לומר דכל שהוא דהכא לאו דוקא* דהא בפ״ק דקדושין (דף כו.) הא מייתי לה בשמעתא דאי בעי לבורין בה או לאו דוקא וקאמר כל שהוא למאי חזי ומשני כגון שנטע בה מחט, וקאמר איכפל תנא לאשמועינן מחט: מי לא עסקינן דאלי ביה מרגניתא! משמע דכל שהוא דוקא! וי״ל דנהי דיניקתה ג׳ מ״מ עיקר יניקתה איט אלא כנגדה, ואילן נמי יניקתן כ״ה, אפ״ה עיקר יניקתו י״ו כ): **ואחד** אילן הנוטה מביא וקורא. בפרק המקבל (ב״מ דף קז. וש״ס) פליגי רב ושמואל באילן הנוטה על המילר רב אמר הנוטה לכאן לכאן והטוטה לכאן לכאן ושמואל אמר חולקין ופירש בקונטרס התם דבנטייתו שרשיס איירי ולפיכך שמעתין דהכא כרב דאזיל בתר שרשין ורש״ל פירש שם בענין אחר: **שעל** מנת כן הנחיל יהושע וכו׳. במרובה (ב״ק דף פב.) פריך אמאי לא חשיב לה בהדי עשרה תנאין של יהושע ומשני לה: **בדחלולי** סגי. פי׳ ר״ח דחלולי לשון ירקה שעושים צורה של עץ ונראין כבני אדם ואין העוף רשאי לישאר שם קמ״ל דאע״פ שברח העוף פעמים שמשאיר שם בשר המת שמביא בפיו ונשאר שם בעלף הלכך אין לו תקנה אלא בקלילת עצים כולם (ח): **הדרן עלך לא יחפור**

* יש בסוגריים נאמר דיקא בנקודה - דהוא דיש לפרש "כל שהוא" דהכא בדוקא אב קטן מהנא בגבת דיניקתה אלא הוא ל׳ טפחים. בתוך הסוגריים תוס מוכיח על פי הגמ׳ בקידושין דל״ו דהכא דיקתו יחד עם דין קטן אצל - הוי דוקא

מסורת הש״ס

כ)[וע״ע תוס׳ קדושין כו. ד״ה קרקע]

* דאע״פ שבגל נטה לנטות אחר בגל האילן מביאו וקורא מאחר שהשרשים הם בתוך שלו - כלומר שמקום השרשים קובע ודינו כרב

* ביאור מעניין - כנראה דכיוון דאחמת הפחד מהדחלולי בעוף יבא אל שלשאר שם

* יש מפרשים שמוסיף על פי הדרוש - דקאל הכריתיו דאל בדחלולי אותו דוכה על עלף הדומה לאדם - לאסף דאל אם יברח בעוף דל״ל נשאר בשר לחת על הדגל ואחמת הדוח הוא יסוד אורבה ודי׳ החשי ביאור אם אדם מתחת לאותו עוף שנמצאו שם בשר ויאמר אחרל הלומאה

הגהות הב״ח

(ח) תוס׳ ד״ה ובדחלולי וכו׳ עגפים כולם כנגד המסקולת הס״ד :